

[Finansministeren]

skridtspartiet fremsatte forslag om ændring af lov om statsanstalten for livsforsikring.

Jeg må naturligvis afvise det fremsatte lovforslag allerede af den grund, at det af mig fremsatte lovforslag om statsanstalten indebærer, at § 35 helt udgår. For en ordens skyld må jeg oplyse, at reglen i § 35, stk. 1, omhandler livrenter med ret til bonus og livsbetingede kapitalforsikringer, og at denne form for forsikringer udgør en meget beskedent del af de forsikringer, som statsanstalten tegner. Jeg går egentlig også ud fra, at forslagsstillerne har haft almindelige livsforsikringer og pensionsforsikringer i tankerne, og reglerne for disse former for forsikringer findes i den gældende lovs §§ 32 og 36. Hvis det har været forslagsstillernes hensigt, er lovforslaget alene af den grund ubrugeligt.

Jeg må yderligere rette den misforståelse, at statsanstalten skulle have eneret på at fastsætte præmien for disse forsikringer. De private livsforsikringsselskabers tariffer bestemmes ikke af loven om statsanstalten, men disse selskaber søger forsikringsrådet om godkendelse af deres priser og vilkår, og jeg tror egentlig, at de private livsforsikringsselskaber ville protestere mod en påstand om, at statsanstalten bestemmer deres tariffer.

For så vidt angår det reelle i lovforslaget, skal jeg, som det også er oplyst i bemærkningerne til mit lovforslag, henvise til, at der af de private livsforsikringsselskaber og statsanstalten er nedsat et udvalg, der bl. a. behandler spørgsmålet om grundlagsrenten m. v. Udvalget forventes at afslutte sit arbejde i løbet af foråret 1978, og jeg vil finde det rigtigst at afvente resultatet af dette udvalgsarbejde, før jeg tager stilling til spørgsmålet om en ændring af grundlagsrenten.

Jeg skal til sidst oplyse, at det af mig fremsatte lovforslag indebærer, at eventuelle ændringer kan gennemføres uden lovændring.

Inge Fischer Møller (S):

Formålet med regeringens lovforslag, nr. L 167, er et forsøg på at få en mere smidig og tidssvarende lov, der også skal kunne tilpasse sig nye krav uden lovændringer. Forslaget tager hovedsagelig sigte på en lov, der først og fremmest indeholder regler om organisation, tilsyn m. v., der er en naturlig følge af, at statsanstalten er en statsvirksomhed.

I den gældende lov har vi dels regler om statsanstalten som virksomhed, dels detaljerede regler om forsikringsbetingelser, tariffer og bonusregler. Reglerne om forsikringsbetingelser, tariffer og bonusregler skal efter forslaget udarbejdes eller godkendes af finansministeren. Statsanstalten vil på disse områder være underlagt forsikringsaftalelovens regler på samme måde som andre livsforsikringsselskaber. Efter forslaget skal der være konkurrencemæssig ligestilling mellem statsanstalten og andre livsforsikringsselskaber.

Lovforslaget hænger delvis sammen med et direktiv, der forventes at komme fra EF, nemlig et samordningsdirektiv for livsforsikringer. I dette direktiv forventes fastslået som princip, at forsikringsvirksomhed kan udøves af statsorganiserede virksomheder, når dette sker på lige konkurrencevilkår med private virksomheder. Her vil jeg godt indskyde, at det ikke medfører forringede arbejdsvilkår for statsanstalten.

Ved en gennemlæsning af lovforslaget stødte jeg på nogle tekniske ting, som jeg godt kunne tænke mig at få uddybet, men jeg mener, de er bedre egnede til debat under udvalgsarbejdet.

Lovforslag nr. L 152 skal jeg i forlængelse af finansministerens bemærkninger afvise, og det skal jeg gøre på den socialdemokratiske folketingsgruppes vegne.

Men vedrørende lovforslag nr. L 167 kan jeg oplyse, at vi vil bidrage positivt under udvalgsarbejdet, så vi når frem til den lov, der er tilsigtet.

Jeppe Kristensen (V):

En lov, der har med erhvervsforhold at gøre, og som egentlig ligner en vedtægt for en virksomhed, må tid efter anden tilpasses udviklingen, eventuelt nyudformes, for at de krav, brugerne af loven kan stille til den, kan imødekommes. Statsanstalten for livsforsikring arbejder som virksomhed støt og roligt, men lovens rammer er ikke længere de rette, når udviklingen på forsikringsområdet i almindelighed skal følges.

Man kunne fristes til indledningsvis at gå ind i spørgsmålet om det betimelige i, at staten er garant i forbindelse med forsikringsvirksomhed. Det skal jeg ikke gøre. Jeg konstaterer, at den første lov er vedtaget i 1842